

REVISTA

D
8285

Año 1.931

nº 133 a 141 bis

complete

17 NOV. 1975

ORFEÓ GRACIENC

GENER DE 1931

*

BARCELONA

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

DISPONIBLE

FÀBRICA DE XOCOLATES

I
BOMBONS FINS

D. CAPELLERA

ASTÚRIES, 85
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

**Magatzem de pells adobades
i articles per a calçat**

ARTICLES D'EXCURSIONISTA

especialitat en claus per
a ferrar sabates, grassa
de cavall, cordons, etc

*

J. RIBAS MARTIN

Menéndez Pelayo, 55 - Tel. 75253
BARCELONA-G.

MAGATZEMS DE
SASTRERIA

CASA CAPDEVILA

*

Esplèndid assortit en
vestits confeccionals
per a home i noi

*

Plaça Rius i Taulet, 6
BARCELONA

DISPONIBLE

JOAN ALTIMIRA

(Violinista del QUARTET LAIETÀ)

□

PROFESSOR DE MÚSICA

Lliçons particulars i a domicili

□

Travessera, 20, 4.ª 2.ª
(entre Balmes i Carril)

BARCELONA-G.

Ampliacions: Reproduccions
Esmalts i Retrats en
tots els procediments

Salmeron, 79 i Santa Eugènia, 2, pral.
Telèfon 71368 - Barcelona

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

ÒPTICA I ARTICLES FOTOGRÀFICS
CASA TORRAS

APARELLS FOTOGRÀFICS - PLAQUES
PEL·LICULES - PAPERS I ACCESSORIS

GRANS LABORATORIS PER A TREBALLS D'AFECCIONATS

LA SECCIÓ D'ÒPTICA SERVEIX TAMBÉ LES
RECEPTES DELS METGES OCULISTES

SALMERON, 83

TELÈFON 70013

(D'AVANT LA PARADA DELS TRAMVIES)

NECESSITEU:

Cintes, Pintes, Goma, «Valenciens», Brodats, Fils de tota mena, Botons o Veta?
aneu sempre al

**GRAN ESTABLIMENT
SENSE PORTA**

de JOAN PERELLÓ

on ho compreu barat i bo

Travessera, 86 - BARCELONA

GORRES
CAMPS

TRAVESSERA, 48
BARCELONA - G.

PIANOS I HARMÒNIUMS DE LLOGUER
ANTIGA CASA TUBAU

JOSEP AUDENIS

AFINACIONS I REPARACIONS DE PIANOS I HARMÒNIUMS

BALMES, 116

BARCELONA

TELÈFON 75041

REVISTA

ORFEÓ GRACIENC

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ASTÚRIES, 83 : TELÈFON 72096

PER LA NORMALITAT

Amb la junta general ordinària que, Déu volent, celebrarem aquest mes, quedarà totalment restablerta la normalitat estatutària de la nostra entitat, interrompuda durant dos anys i mig per la intervenció de la dictadura. Amb la propera assemblea serà liquidat un període de pertorbació i assegurat el funcionament normal dels organismes directius. "Qui sembla vicis cull perjudicis" diu l'adagi; solament que, en aquest cas, qui n'ha rebut els perjudicis ha estat l'entitat víctima de la perniciosa sembrada. Malgrat tots els mals averanys, l'ORFEÓ GRACIENC, sota el guiatge de la Directiva actual, ha salvat tots els obstacles i ha fet la seva via serenament. Això ha de permetre que la reunió d'enguany es celebri dins un ambient de serenitat que fins ara no havia estat possible d'assolir i que els socis designin aquelles persones més aptes que han d'entrar a formar part de la nova Directiva per un període de dos anys.

Cal esperar que tots els socis donin prova de llur interès per la vida de l'entitat assistint a la propera reunió amb el ferm propòsit de contribuir amb llur presència i llurs vots a fer que, d'una vegada per sempre, resti assegurada la bona marxa i la prosperitat de l'ORFEÓ que, lluny d'estar afeblit pels lamentables esdeveniments dels últims anys, reprèn amb més empena que mai el seu camí d'acord amb els ideals artístics i patriòtics que són el motiu de la seva existència.

L'assemblea d'enguany serà, no ho dubtem, una prova més de la vitalitat del nostre estimat ORFEÓ i del seny i l'entusiasme dels seus components. Els homes i les collectivitats s'enforteixen en la lluita i s'enrobusteixen en vèncer les contrarietats. Que l'ORFEÓ GRACIENC no sigui una excepció d'aquest fet, i que dels esdeveniments passats, sortosament ben passats i liquidats, surti més fort i més gran; que del seu tronc robust broti un més esponent brancatge, i que, com diu la cançó,

al botxí que s'hi atreveixi,
se li osqui la destrat.

HISTÒRIA ABREUJADA DE LA MÚSICA

FRANZ D'AURIGNY

(Continuació)

Les alteracions deriven per llur forma, de la lletra *b*, que fou utilitzada des del segle Xè per senyalar el *si* natural, *b* quadrada, becaire, en francès dita també *be dur*; o quan el *si* és abaixat un semitò, hom en deia rodona, *be mou*, moll, be-moll. Més endavant, per la deformació de l'escriptura, la *b* quadrada esdevé becaire i diesi. Becaire i diesi es confonien per llurs forma i efecte, ço és, desbemo-litzant el *si* o aixecant el *si* un semitò, indiferentment. Al segle XVIIIè, però, queden ben precisades les funcions de cadascun.

Als segles XIIè i XIIIè són usats ja els silencis en la música.

La mesura ternària (cal no confondre-la amb les divisions ternàries de valors i de silencis, que usaven els grecs) fou establerta al segle XIIè. La mesura binària comença al segle XIVè, preconitzada per Felip de Vitry, bisbe de Meaux.

Al segle XVIIè són emprades les barres de compàs.

L'ús de les claus es remunta al segle Xè. Les claus no són sinó lletres estra-fetes; *sol*, era G; *fa*, F, i *ut*, C.

III

Segles XIVè, XVè i XVIè. L'escola franco-belga.—La Reforma i el coral protestant a Alemanya.

Debades els Pares de l'Església havien condemnat els cants profans, que esdeve-nien cada dia més abundants i havien arribat fins a envair els cants religiosos. Ha-vien estat compostes misses amb la melodia de cants amb paraules llicencioses. Aquestes misses eren conegudes amb el nom de la cançó de la qual eren tretes. Així s'anomenaven, missa de l'*Homme armé*, de Josquin de Près, missa de l'*Ami Baudichon*, missa de *Baisez-moi, ma mie*. A base dels Nimies i de les cançons po-pulars s'executaren totes les combinacions imaginables.

Llavors abundaven més els geòmetres i els mecànics de la música que no pas els artistes veritables i inspirats. Però, allò que no era més que un treball de recerca i de combinacions per a alguns, les naturaleses ben dotades ho aprofitaven com una font d'inspiració i de llum.

En aquest període històric, l'art musical és representat sobretot per un estol de músics, dits franco-belgues, que resumeixen els avenços de l'harmonia durant els segles xvè i xviè. Els principals són: Guillaume Dufau (1350), Oc-Keghem (1420), al qual és atribuïda la creació de la *fuga* (del mot *fuga*, *fugida*) contrapunt, on cada part repeteix el tema principal al seu temps, i Josquin Després, dit *des Près*, nat a Condé, prop de Valenciennes (1450-1521), deixeble de l'anterior. Des Près, a més de nombroses cançons a tres o quatre veus, havia escrit un cèlebre aplec de misses. Rolland de Lassus, nat a Mons (1520-1594) va ésser anomenat el príncep dels músics flamencs. Les seves misses, salms i motets, com les seves cançons i madrigals (el ma-drigal és d'origen italià i data d'aquesta època) constitueixen una obra d'alta valor arqueològica.

Pertanyen també al grup de l'escola franco-belga, Goudimel, nat a Frauche-Comté (1510-1574) considerat equivocadament com a mestre del gran Palestrina; Clément Jannequin (vers 1500) la música del qual és marcadament descriptiva i imitativa, i assenyala un dels caients característics de l'art francès (*La bataille de Marignan*, fou sovint imitada); Villaert (1490-1562) (1), Costeley (1531-1606), l'encantador melodista dels versos de Ronsard; Claudin Lejeune, nat a Valenciennes (1528-1598), autor del ballet *Ceres et les Nymphes* que va ésser un dels precursors de l'òpera còmica, amb *La bataille de Marignan*, de Jannequin, va deixar les *Chansons françaises*, elegants i espirituals; Arcadelt, Ducauroy, Manduit, Gombert, etc.

Al segle xviè, els reis i els prínceps, per tal de donar un major relleu a llurs festes, cerquen la col·laboració dels músics, els quals alternen amb els poetes en la varietat de diversions. Les representacions van seguides dels misteris, en els quals la mitologia i l'al·legoria serveixen de tema als desenrotllaments plàstics literaris i musicals. D'aquestes representacions neix el ballet coral, un dels elements que al segle xviii evolucionà cap a l'òpera.

La música vocal de cambra, ocupa un lloc important en les festes familiars. Aquest gènere era compost de les *brunettes*, petites composicions, a dues, tres o quatre veus, en forma de cançons de dansa, *mélanges* i madrigals. Aquestes composicions vocals anaven acompanyades dels instruments, llaüt, viola, viola d'arquet, oboè, clavicordi, sempre doblant la veu.

Els primers salms de la reforma, originals de Théodor de Bèze i de Clément Marot, harmonitzats a quatre veus per Felip Jambe-de-Fer i, sobretot, per Goudimel, varen ésser cantats primerament pels catòlics i per les reformes; però la lluita entre les dues religions va fer que els catòlics els abandonessin, mentre que els protestants els feien els cants de ritual de llurs reunions.

A Alemanya, Luter, nat a Saxe (1484-1546), creient que la música influeix en la bondat dels homes, va compondre un gran nombre de corals protestants.

Hi ha una gran diferència entre el coral dels protestants i el cant litúrgic dels catòlics. El primer, fill d'una època de música polifònica devia ésser ben oposat al segon, el qual derivant o bé dels salms israelites o bé dels himnes romans, no podia ésser altra cosa que monòdic.

La Reforma és el punt de partida de l'art musical alemany. Amb els corals del protestantisme, s'anuncia la grandesa i la potència dels mestres del segle xviii. Ocupa un lloc remarcable en el segle xviè amb els seus compositors nacionals, als quals, no gens menys, els prínceps alemanys, preferien els belgues, francesos i italians.

IV

Segle xviè. — *A Itàlia: Palestrina. — El madrigal. — El naixement de l'òpera. — Monteverde. — Segle xviii. — Lulli a França.*

La música d'església, que l'Edat Mitjana havia complicat i profanat, va retrobar el seu caràcter essencialment religiós en Palestrina. Joan Pierenigi, dit Plestrina, del nom del seu poble natal, prop de Roma (1524-1594) va ésser el geni musical més gran de la seva època. Ell va crear un nou art religiós, que sense tenir l'austeritat del cant pla, era digne de representar el culte diví. Va abandonar les combinacions excèntriques dels seus contemporanis, i amb la polifonia de les veus, sense cap instrument acompanyant, no cercà més que l'harmonia consonant i la perfecció con-

(1) Fundador de l'escola de Venècia.

trapuntística. Les seves misses, els salms, els himnes, l'estil dels quals és alliberat de tota idolatria, fan de Palestrina el geni més gran de la polifonia litúrgica. (Ell és l'autor del tan conegut *Stabat*.)

A Espanya, Victòria (1540) compongué, amb un estil igual al de Palestrina, misses, salms i motets a quatre, cinc, sis, vuit i fins dotze veus.

D'altres compositors cal fer menció en aquest lloc. Morales, espanyol (1512-1553); Allegri (1560-1652), autor de nombroses composicions religioses, entre les quals sobresurt un *Miserere* que encara és de repertori en la Capella Sixtina; Frescobaldi, cèlebre organista de Sant Pere de Roma, el qual fou el primer concertista d'orgue i escriví nombroses composicions per a orgue i per a clavicordi; Carissimi, nat a Marino, prop de Roma (1604-1674), d'un estil graciós i animat, autor d'un gran nombre de misses, oratoris, cantates, motets i d'altres obres profanes, entre les quals es compten algunes òperes.

A aquesta època, des del xviè fins al xviiiè, la dèria principal dels compositors fou de lligar les paraules al cant. Per això a Itàlia apareix el madrigal (fragment de cant a diverses veus, traduint els sentiments de l'actor en escena). Va ésser molt usat fins al segle xviiiè. La seva importància radica en la influença que exercí en fixar la forma definitiva de l'òpera.

L'òpera, en el sentit rigorós del mot, va néixer a Itàlia amb un misteri d'Emili del Cavalleri (1550-1600) (un dels més grans contrapuntistes italians) i amb els dramas lírics de Monteverde. En realitat, no trobem el sentit dramàtic de l'òpera en els grecs, perquè llur música no tenia altra missió que la d'acompanyar el cant o la dansa, ni a l'Edat Mitjana en els misteris o els ballets de cort, molt estimats en temps d'Enric II i Enric III en els quals hi havia cors, solos, danses, pantomimes...

Monteverde, nat a Cremona (1568-1643), fou un gran renovador. A ell és deguda l'harmonia dissonant natural. Per mitjà de l'atac sense preparació d'acords, àdhuc el tritó, va arribar a la modulació. Ell va crear també el veritable estil dramàtic i va preparar els camins a l'harmonia moderna, realització tan rica de totes les passions i de tots els sentiments.

Monteverde ha deixat molts reculls de madrigals a cinc veus, alguns aires de ballet i algunes òperes.

Després d'ell, aquest gènere es va escampar per tota la Itàlia. El teatre líric va entusiasmar les classes altes i les populars. Tanmateix, va minvar molt ràpidament, no pas pel nombre d'obres, sinó pel migrat interès que aquestes tenien.

Els compositors cercaven principalment d'interessar el públic mitjançant el lluíment de les veus. Va ésser aquesta l'època del *bel canto*.

Mentre l'òpera s'anava allunyant de la seva prístina naturalesa, naixia l'*òpera bufa*, l'art italià per excel·lència.

Veus aquí alguns noms d'autors d'aquest gènere: Alexandre Scarlatti (1649-1725), que va compondre un centenar d'òperes de gust italià, ço és, carregades d'ornaments i floritures, tot aportant-hi, però, certes novetats; la divisió dels violins en diverses parts i l'orquestració dels recitatius. Les seves obres gairebé oblidades, constitueixen un progrés en l'art; els seus fills Domènec Scarlatti (1685-1754), fundador de l'escola napolitana d'òpera, un dels mestres de clavicèmbal, autor de valuoses obres per a aquest instrument; Vicents Galileu (vers 1580), el pare del gran astròleg, teòric i organista, al qual és degut el gènere monòdic del recitatiu, de la declamació lírica en l'òpera; Stradella, nat a Nàpols, en 1645, cantor brillant i compositor al qual hom ha atribuït la famosa *Aria de Stradella*.

Quan l'òpera va declinar a Itàlia, Mazarin la va introduir a França amb l'*Orfeo*, de Lluís Rossi, després d'haver tingut els seus representants nacionals en Cambert i Perrin, els quals escrivien en col·laboració. Però el seu veritable fundador va ésser Lulli.

ORFEÓ GRACIENC

ASTÚRIES, 83

ORDRE DEL DIA

==

Lectura de l'acta anterior

—

Lectura de la Memòria

—

Aprovació de l'estat
de comptes

—

Renovació de la Junta
Directiva

Senyor:

En compliment del que determina l'art. 6.e dels nostres Estatuts, se'l convoca a la Junta General ordinària que tindrà lloc el dia 31 d'aquest mes, a dos quarts de deu del vespre.

Ciutat, 1.^r de gener de 1931

P. A. de la J. D.

El Secretari,

Josep Climent

Lulli, nat a Florència (1633-1687), anà a París als tretze anys d'edat. Malgrat ésser d'una família noble va debutar a la cort de França com a simple criat de la senyoreta de Montpensier. Intelligent, intrigant i poc escrupolós, ben aviat va saber guanyar el rei i aconseguir-ne tot allò que desitjava. Als dinou anys, havent-se distingit com a compositor, arribà a dirigir els *Violins del rei*. Més tard, aprofitant una lluita entre Cambert, Perrin i el marquès Sourdeac (aquest darrer director artístic), el qual autoritzat pel rei per a obrir un teatre al carrer de Mazarine, declinà aquest privilegi al seu favor.

Poc amic de la brillantor de la música italiana, resolgué d'escriure en llengua musical francesa. Sense ésser dotat d'una gran sensibilitat, sabé donar un caient pintoresc i de varietat en les seves obres, les principals de les quals són *Alceste*, *Persée* i *Armide*. Va musicar molts ballets de Molière i nombrosos divertiments.

En els cinquanta anys següents de la mort de Lulli, l'òpera es va transformar a França, i degenerà en certa manera igual que a Itàlia després de la mort de Monteverde. L'art líric, representat llavors per Camppra, nat a Aix-en-Provence (1660-1744) creador de l'òpera-ballet, el qual sense tenir la majestat de Lulli, mostra en canvi més sensibilitat i més dolçor, en les obres *Tancrède*, *Iphigénie en Thauride* i el *Carnaval de Venise*; per Mouret nat a Avinyó (1682-1738), anomenat pels seus contemporanis "el músic de les gràcies", el qual brillà en el conreu del gènere frívol; i per Destouches, nat a París (1672-1749), autor, poc savi però molt ben dotat, d'agradables ballets i òperes.

Els ballets ocupen un lloc molt important en l'òpera, en aparèixer Rameau, que els va tornar la seva primera grandesa.

V

Segle XVIIIè. — L'escola francesa: Rameau: Glück. — L'escola italiana: Pergolese: Piccini: al segle XIXè: Rossini.

Rameau, nat a Dijon en 1683 i mort a París en 1764, va ésser un dels mestres de l'escola francesa. Tot seguit es va distingir com a teòric. Ell innovà l'ús de la base fonamental i les inversions en els acords de terceres successives. Els seus tractats d'harmonia ocupen un lloc preferent en la seva obra. A l'edat de cinquanta anys va donar a conèixer la seva obra *Hippolyte et Aricie*. Aquesta partitura va provocar una revolució en el món musical. Els admiradors de Lulli, Destouches, Mouret i Camppra, van considerar que el seu estil era més treballat que graciós, més seriós que alegre, encara en Rameau reunia totes aquestes condicions. Així ho provà per tal d'assolir l'admiració dels seus contraris, amb d'altres òperes: *Castor et Pollux* i *Dardanus* i amb els seus graciosos ballets; les *Indes galantes*, les *Fêtes d'Hébé*, etc. Tanmateix, entre lullistes i ramistes hi hagué una guerra sorda que durà fins a la mort de Rameau.

L'any 1752 es va representar a l'Òpera, l'òpera bufa de l'italià Pergolese (1710-1736), la qual obra ja havia estat representada l'any 1746 al Teatre Italià. El públic, cansat del gènere pompós de l'òpera francesa, va rebre amb gran entusiasme aquesta obra d'art finament italià, com també moltes altres de diversos compatricis de Pergolese: Léo, Rinaldo de Capua, etc. Llavors neixen dos partits: els del rei, amant de l'art francès, i els de la reina, de l'italià. Aquesta va ésser la guerra dels Bouffons.

Francesc BALDELLÓ, prev., trad.

(Continuarà)

LA VEU i EL CANT

ADVERTIMENT

EN proposar-nos de desenrotllar aquest tema, ho fem moguts per un anhel de proporcionar a tota entitat cantaire allò que ens sembla que pot ésser interessant als socis que la constitueixen i en particular, als qui componen la massa coral. Per a aquests, més que no pas per a altres, pot ésser convenient aquest tema; ens cal, però, manifestar prèviament al seu desenvolupament, que, encara que volguéssim posar càtedra de professor de cant, de vocalització o de solfeig, no podríem, per tal com no posseïm cap d'aquestes matèries. No ens guia altre propòsit que poder facilitar ben noblement una mena de cultura o de coneixements que caldria que posseís tot cantaire, i que nosaltres voldríem tenir l'encert de reeixir en exposar-los. La dita cultura és útil al cantaire que sap fer un art del cant, i, com a tal, el sent, i per tant, hom el necessita com a complement espiritual.

Si bé constitueix un exercici fisiològic, també és una noble pruija de caient psicològic. Això vol dir que el cantaire s'ha de moure per un doble anhel; ço és, d'una banda és un esperonament com a exercici físic de tots els elements que contribueixen a formar la caixa toràcica, i, d'altra banda, és per al cantaire conscient del seu art subtilíssim, una necessitat de la seva ànima, posat que, aquesta, quan canta sembla que s'eleva espiritualment, per la qual cosa hom esdevé d'una condició més privilegiadament humana, ja que dona a la seva vida una major continència de bell caient més racional i espiritualitzant ensem.

Cal, per tant, tenir en la consciència un concepte ben aclarit d'allò que és l'estructura i el mecanisme del pit i de la gorja; això ho anirem exposant en d'altres articles successius per a millor comprensibilitat d'allò que és la veu i el cant, no pas solament com a exercici fisiològic, sinó encara des del punt de vista artístic, i, per tant, com a manifestació intrínseca de l'esperit.

DROMOS

A causa de la passada vaga de les Arts Gràfiques, no fou possible de publicar el nombre corresponent al mes de desembre de 1930

FESTA DE GERMANOR (")

*Matí, ben de matí, la festa ens crida,
 Apa, minyons! veniu-hi si us escau,
 veniu a sadollar-vos de la vida
 que el sol de Catalunya ha tret florida
 i és una brasa encesa en el cel blau.
 Obriu tost a llum vostres parpelles,
 porteu-vos el bastó de caminant,
 que ja canten a dolls les fontanelles
 i riuen en els marges les roselles
 i l'alba d'aquest jorn va aponcellant.*

*Sulut, minyons. avant!
 Cerqueu bé les tresqueres,
 la pau d'aquells camins,
 les costes i dreceres
 i la sentor dels pins.
 Ompliu-vos de muntanya,
 tresqueu pels espadats.
 allà on el cor s'eixampla
 de tantes llibertats.
 Fadrina enrojolada.
 el dia prou s'ho val,
 au! vinga una gambada,
 només una pitrada
 seràs al bell cim.*

*I al cim, de cara al cel, podràs somriure
 fins que els teus ulls en beguin la claror,
 el cor ardit, gojós, ben alt, ben lliure,
 prou que et dirà llavors el goig de viure
 sota d'un cel tan blau i encisador.
 Matí, ben de matí, la festa ens crida,
 apa, minyons!, veniu-hi si us escau,
 veniu a sadollar-vos de la vida
 que el sol de Catalunya ha tret florida
 i és una brasa encesa en el cel blau.*

Domènec JUNCADELLA

(“) Nova sardana del mestre Antoni Català, que l'ORFEO GRACIENC donarà a conèixer en els seus propers concerts.

MESTRE GÜELL

Així era encapçalada la tràgica nova que ens comunicava la pèrdua irreparable d'aquest malaguanyat home, del qui fou un gran apòstol de l'art, del gran enamorat de la seva terra, de l'esperit de la qual era un entusiasta servador.

Aquesta nova, comunicada poques hores després del meu pas per Tàrraga, on la meua breu estada fou tan agradable per la seva conversa amantent i suggeridora de les més belles realitzacions, amb un sentit temorec pels dubtes i petites decepcions, però sempre arborat pels nous projectes que el seu esperit tan refinat anava modelant!

És ara, tot just de rebre aquesta fatal notícia, que em vénen a la memòria una munió de dades que em fan present com anava de lligada la vida de l'*Orfeo Nova Tàrraga* amb la de l'ORFEÓ GRACIENC i com un acte que restarà inoblidable en la carrera artística suara iniciada d'una petita cantaire nostra, la meua filla Rosa. ha estat també el moment excepcional del traspàs d'aquest home exemplar ple de les més nobles aspiracions que fou Josep Güell.

Els anys 1910 i 1913 havien estat sempre unes fites de bon record per a mi, puix que ens parlaven del pas de l'ORFEÓ GRACIENC per Tàrraga i foren les que ens feren conèixer, entre altres bons patriotes urgellencs, el venerable home, de la pèrdua del qual avui tots ens dolem. Les poques hores que estiguérem a Tàrraga ja foren prou per a conèixer i admirar el mestre Güell i adonar-nos de les seves inquietuds artístiques i dalers i planys per no posseir una massa coral, malgrat algun avortat intent, que fos la forma on ell pogués anar forjant i bastint els seus més bells propòsits per tal de desvetllar els nobles sentiments artístics que ell sabia en els conciutadans, però que fins aleshores restaven en silenci. I fou després de l'any 1913, quan passà per segona vegada en missió artística l'ORFEÓ GRACIENC per Lleida i Tàrraga quan els homes d'aquestes comarques sentiren l'impuls de crear allò que estava en estat de gestació, i nasqué llavors l'*Orfeo Nova Tàrraga*, que un tan gloriós nom ha conquerit en el moviment musical de Catalunya, i que per al mestre Güell i per a Tàrraga ha estat la consagració definitiva de llurs possibilitats culturals. Quines dates més transcendents les que recorden l'audició del *Magnificat*, de Bach a Tàrraga i l'excursió i concert al Palau de la Música Catalana de Barcelona! Aquests dos fets assenyaladíssims, dintre els molts que recordaran sempre l'història excepcionalment gloriós de l'*Orfeo Nova Tàrraga*, són prou per a fer ben remarcable la vida d'un artista i d'una col·lectivitat. I jo crec endevinar, sense voler treure valor a la participació que d'altres targarins entusiastes hi hagin pogut tenir, que tants d'actes transcendents—gegants podríem dir en relació a la població de Tàrraga—com han tingut lloc en la seva vida artística d'aquests anys, han estat com a conseqüència de l'actuació de l'*Orfeo Nova Tàrraga* i per l'impuls sempre abnegat d'aquest home selecte i encès d'ideal que Catalunya i l'art acaben de perdre.

La constitució de l'*Associació de Música*, la visita de tants eminents artistes que hi han actuat, els esdeveniments musicals que suposen les diverses actuacions de l'*Orquestra Simfònica de Madrid*, l'*Orfeo Català*, l'aportació de les millors cobles de Catalunya en els innombrables concerts organitzats sempre amb una depurada selecció, a qui ho haurà d'agrair Tàrraga si no a aquest gran home i gran artista que una tan bella sembrada ha fet per les comarques urgellenques i que una tan lluminosa estelada de deixebles haurà deixat?

HA MORT!...

Resta assenyalat, que el pas de l'ORFEO GRACIENC per Tàrraga—l'enamorada del mestre Güell— fou un dels factors que havia d'influir per la fundació de l'*Orfeo Nova Tàrraga* i és cosa que serà bo de recordar i que ha fet que es consideressin sempre germanívolament lligades les dues entitats des de la seva naixença i els fets, aquests fets que no poden entrar mai a la previsió més subtil dels homes, han portat la coincidència també de lligar amb uns elements de la nostra entitat els últims moments de la vida del bon amic Güell, i així era com el dia 13 del propassat mes de novembre en un recital d'arpa donat a l'*Associació de Música* per l'orfeonista del GRACIENC, Rosa Balcells, concert patrocinat principalment per ell i amb la intervenció de la secció de senyoretes de l'Orfeo germà, el mestre Güell amb la bondat que li sobreeixia pel seu rostre d'apòstol i el mirar asserenat, feia de guiatge per última vegada als seus fills espirituals, als seus cantaires tan volguts, portant-los a les més pures regions de l'art amb aquell to paternal que tant el caracteritzava.

Ja veieu, estimats orfeonistes del *Nova Tàrraga*, com teníem raó d'estimar-lo i venerar-lo, el vostre metre, i jo d'una manera especial principalment, puix que en un acte important de la nostra entitat va néixer la nostra amistat i en un altre acte també musical, el qual m'afectava tant per la intervenció de la meua filla, ha estat el que ha clos aquesta vida intensa en activitats i exemplar en abnegació i honradosa.

Com portaré sempre clavades al cor les paraules dites per diversos cantaires que, sense conèixer-los personalment i en les poques hores d'estar entre ells i durant el concert esmentat, em deien com cercant uns mots meus de reconfort al punyent dubte de dolor: "Com trobeu mestre Güell?"—un em deia; i després un altre encara, com volent allunyar el trist presagi que tal vegada li rondava el pensament: "Veritat que el trobeu revellit, el nostre mestre? Nosaltres el veiem molt aixafat per les lluites diàries, i potser perquè no és tan secundat com ell es mereix." I aquestes paraules sí que m'entraren ben endintre meu, perquè veia ben clarament, alhora, el gran amor que sentien per llur mestre i la recança que tenien en creure que aquell gran home se n'anava i potser sentien com un petit remordiment, els qui potser podent molt, no li havien donat tot l'ajut que li devien per tal de fer-li més planeres les seves desinteressades aspiracions artístiques i espirituals que per a millor honorar el nom de Tàrraga i de Catalunya ell covava, sempre generós, en el fons de la seva ànima.

Jo crec, i ho dic ben lleialment, que el mestre Güell es mereix els més alts honors per part dels seus deixebles i conciutadans per a exemple dels altres pobles que tant de bo tots posseïssin un home de la seva alta valor espiritual; tot el que he llegit aquests dies en parlar d'ell serà poc, però, per sobre de tot us prego, targarins estimats i admirats, que estimeu la seva obra en la part més sensible i vivent, en la massa coral que ell creà i estructurà amb tant d'amor; sigueu-li fidels en allò que ell treballà més i més sacrifici li ha costat i que també més alt ha posat el nom de la vostra ciutat. Conserveu ben amunt els prestigis de l'*Orfeo Nova Tàrraga* i serà el més gran honor que podreu atorgar al vostre plorat mestre, el nostre enyorat amic Josep Güell.

Joan BALCELLS

(Reproduït de *Crònica Targarina*.)

IFIGÈNIA A TAURIDA

El diumenge, dia 9 de novembre, el nostre ORFEÓ col·laborà a la representació d'*Ifigènia a Taurida* que, per diverses causes, entre les quals la més sensible fou la de la gravíssima malaltia d'Adrià Gual, havia estat ajornada.

La forta tragèdia de Goethe fou representada pels elements del *Teatre Íntim* al Palau de la Música Catalana. La intervenció dels nostres cantaires consistia en la interpretació de diversos corals de l'obra que, amb el mateix títol, musicà Gluck.

Com que els corals erens cantats fora d'escena, el públic, segurament, no es donà compte que la lletra no encaixava prou bé amb el text de l'obra que s'estava representant; a part d'això, com que el major mèrit de la tragèdia traduïda per Maragall consisteix en la bellesa del diàleg, la música, fins prescindint del seu mèrit, més aviat era un destorb, degut al fet que aquell text, per la profunditat de les seves imatges i per la forma heroica dels seus versos, no encaixa gens amb la música, i encara menys si aquesta per la seva poca importància, no és la part predominant de l'obra. A més, els actors, sigui pel motiu que es vulgui, no declamaven amb aquell ritme, amb aquella fusió, més o menys sincronitzada, que requereix la conjunció de la poesia i la música en el teatre. Els actors no van aconseguir aquesta sublimació ni, potser, tampoc no podien trobar-la adaptant-se als corals de Gluck.

Per altra banda, l'obra té prou mèrits perquè, malgrat tot, plagués al nombrós públic que va presenciar-la; els seus versos en moltíssimes ocasions arriben a assolir una volada que no desdiiu de la tragèdia que la va inspirar.

Tots els elements que van prendre part en la representació van posar els cinc sentits a reeixir, i el públic pagà llur treball amb grans aplaudiments.

A. S. M.

CONCERT DEDICAT ALS SOCIS PROTECTORS

La diada de Santa Cecília fou celebrada pel nostre ORFEÓ amb un escaient concert que fou confiat a notables artistes com són, Mercè Strobel, cantatriu, Joaquina Llorens i Maria Teresa Balcells, pianistes, Rosa Balcells, arpista i la Secció de senyoretes de l'ORFEÓ GRACIENC.

La primera part, a càrrec de Joaquina Llorens, ja fou un bell començament. Aquesta jove pianista ens féu sentir un escollidíssim programa on figuraven obres de Rachmaninoff, Moussorgsky, Albèniz i Listz. Aquests autors ja són la prova més dura que es pot posar a un pianista, i, per tant, tot elogi hi és de massa. Una sola cosa ens privà de sentir aquestes obres més ben executades, i fou el piano, que no respongué a les condicions de virtuosisme que Joaquina Llorens posseeix.

Gretchmaninoff, De Séverac, Rimsky Korsakoff, Grieg i Weber foren els autors que Mercè Strobel ens féu sentir. Les condicions d'artista de Mercè Strobel no foren per a nosaltres cap revelació; havíem tingut ocasió d'admirar-la en els concerts de l'Exposició, i sabíem que era una gran artista; per això ens fou molt plaent de sentir-la de bell nou. Teresa Balcells fou qui secundà Mercè Strobel amb l'encert que en ella és habitual. En aquesta part fou repetida la fresca melodia de Rimsky Korsakoff, *Amant la rosa el rossinyol*.

Començà la tercera part Mercè Strobel acompanyada d'arpa per Rosa Balcells, i executaren les obres següents: *Rosa*, de Pahissa; *El cigne*, de Grieg i *Somni*, de Wagner. Tots els elogis anteriors s'haurien de repetir i ampliar en aquesta part, on poguérem admirar la veu acompanyada d'arpa que produïa un bell efecte. Continuada aquesta part la Secció de senyoretes del nostre ORFEÓ amb cinc cançons dels mestres Lamote de Grignon i Alfonso amb acompanyament d'arpa. Totes foren molt ben executades i el públic les rebé amb molts aplaudiments que es compartiren les cantaires, el mestre Balcells i la seva filla Rosa, que amb tant d'encert acompanyà amb arpa totes les cançons d'aquesta part.

Ben celebrada fou, doncs, la diada de Santa Cecília amb la cooperació de tan valuosos artistes, als quals donem les més expressives gràcies per llur col·laboració desinteressada.

E. C.

Diumenge, dia 25 de gener de 1931
a les cinc de la tarda

Concert per

l'Orquestra «da Camera» Ardèvol

Programa

I

In the Far West (Serenata). BANTOCK

II

Petites variacions i Fuguetes. ARDÈVOL
Simfonia I PAHISSA

III

Quartet SMETANA

Direcció: FERRAN ARDÈVOL

Es reben inscripcions a Secretaria

RECITAL D'ARPA

El dia 16 de novembre l'orfeonista Rosa Balcells, becària de la Fundació Maria Patxot i Rabell, per tal de mostrar-nos els seus avenços durant el curs passat a París, ens va oferir un escollit recital el profit íntegre del qual anava destinat a la *Comissió d'auxilis* del nostre ORFEÓ.

Una sessió per tots conceptes interessant, la simpatia a l'artista, el gaudi musical i la finalitat benèfica s'ajuntaven per donar més importància a l'acte, que en aquestes condicions no cal dir si es veié concorregut.

Quantitat i qualitat; a part dels orfeonistes i socis amb llurs famílies i persones expressament invitades que omplien la nostra sala de concerts, tinguérem el gust de veure-hi personalitats destacades del nostre món intel·lectual i artístic: Frank Marshall, Josep Barberà, Mossèn Josep Cogul, Joaquim Canals, Cendrós de Canals, Antoni Català, Joan Salvat, Josep Cumelles i Ribó, Joan Gibert i Camins, Enric Gibert i Camins, Mercè Plantada, Maria Cortinas, Josep M.ª Alvarez, Adrià Gual, Climent Lozano, Rafael Patxot i família, Joan Molinari, Aurèlia Sancristòfol de Soler, Tomàs Buxó i senyora, Frederic Alfonso i senyora, Joan Rogent, Apelles Mestres, Eduard Fontserè, Montserrat Campmany, Sebastià Sánchez-Juan, Pare Zacarias de Llorens, Junta de l'Institut de Cultura.

Prova ben palesa de l'interès que desvetlla la novella artista, que ja aquest any s'ha presentat al públic de diverses sales de concert, amb l'aplom d'una vertadera concertista, mestressa del seu difícil instrument.

El programa, dividit en tres parts, estava compost d'obres de Loeillet, Godard, Rousseau, Hasselmans, Tournier, Fauré, Roussel, Grandjany, Zabel i Theumann.

Cal ésser una vertadera artista per a vèncer la monotonia d'un sol instrument i sostenir l'interès del públic durant tota una sessió, i això ho aconsegueix plenament la Rosa Balcells amb la seva arpa, amb la seva tècnica, i, sobretot, amb la seva musicalitat verament excepcional. Ja en d'altres ocasions hem tingut ocasió de parlar de la filla de l'estimat mestre Balcells i de les altes condicions que té per al conreu del seu art, per bé que aquesta artista és tan nostra que l'elogi no ens escau. Sortosament no som nosaltres els que l'hem d'elogiar amb perill que sigui atribuït a la simpatia i estimació que sap desvetllar al seu entorn; la crítica musical, els músics deslligats de tota relació personal han dit amb unanimitat el que ja és i el que cal esperar d'una personalitat tan ben dotada.

Nosaltres direm solament que el concert fou un èxit, que l'artista fou extraordinàriament aplaudida, felicitada i curullada de presents, d'obsequis de tota mena que li oferiren els seus amics i admiradors. Direm que assistim als seus triomfs amb la mateixa satisfacció amb què assistiríem als nostres propis èxits i que esperem la seva tornada de París per tornar-la a aplaudir i a constatar nous avenços i perfeccionaments.

I afegim l'agraïment de l'ORFEÓ pel seu gest altruista de voler que del seu concert en sortissin afavorits els nostres malalts. Amb el seu art haurà fet brollar alguna llàgrima d'emoció i n'haurà eixugada alguna de pena. Agraïts i encantats pel bell gest. I a reveure.

J. C.

GRUP EXCURSIONISTA

UN ACORD BEN LLOABLE

L'EXCURSIONISME seria molt poca cosa si no se li fes donar un rendiment. L'excursionista no és solament un menjaquilòmetres, ni un arrossaire, ni un caçador, ni tan sols un home que, cansat de la cofurna diària, aprofita els dies de lleure par anar a oxigenar-se la sang i a donar gust als ulls contemplant la Natura. L'excursionista estima les creacions de la Naturalesa i les creacions de l'home, i aquest amor seu es manifesta vetllant per la conservació de les belleses que troba anant pel món i en un dolor pregon quan veu que el temps, la ignorància, la deixadesa o la mala voluntat, són causa que aqueixes belleses desapareguin.

En una excursió per les contrades prepirenques de la vall de Bohí, nosaltres vàrem veure com les pintures romàniques de l'església de Mur eren arrencades per anar als Estats Units, d'on no tornaran; vàrem veure com les magnífiques esglésies de Barruera, Durro Erilavall i Taüll estaven deixades de la mà de Déu i de la de l'home, les seves teulades eren esventrades per tal de deixar pas als pesos del rellotge; com les pintures murals que l'església d'Erilavall té a un costat de fora, el temps les acabava de destruir: vàrem veure un retauló interessantíssim a disposició de qui volgués emportar-se'l, llençat darrera la pica de l'aigua beneita; vàrem veure un altre retauló bàrbarament foradat i un altre de serrat; vàrem veure una infinitat de sacres, canelobres i florers de llauna embotida i més bàrbarament acolorida, que substituïen les joies inapreciables que havien desaparegut per sempre; vàrem veure les pintures murals i les que decoraven les arcades de Santa Maria de Taüll, esbocinades, malmeses, escrostonades, destruïdes; vàrem veure el magnífic banc—que sortosament ha estat salvat i ara és al Museu—abandonat a la, també abandonada, església de Sant Climent, de Taüll, banc que el meu malaguanyat amic Alfred Perenya ja es volia emportar per tal d'evitar que anés a parar al foc; vàrem veure l'incomparable campanar de la mateixa església esquerdat de dalt a baix i les gracioses finestres emparades per tal d'aguantar els arcs que s'esfondraven, però que el pes de tanta pedra, si bé aguantava l'arc, esfondrava l'ampit, la qual cosa era un mal pitjor; vàrem veure... Però, a què contar noves malvestats? El nostre sentiment d'excursionista, de català, d'home, senzillament, que té una mica de sensibilitat, va sofrir ben dolorosament. ¿Què no hauríem fet per tal de posar remei a totes aqueixes desgràcies que la nostra impotència no podia evitar? Tanmateix, alguna cosa es va fer: es van salvar les pintures romàniques i l'interessantíssim banc de Sant Climent de Taüll.

¿Quants excursionistes que van per la nostra terra no deuen haver vist mals com els que acabem d'esmentar? Digueu-me, doncs, si, per a una entitat excursionista hi ha un acord més lloable que el d'ajudar els *Amics de l'Art Vell*, aquesta colla de bons patriotes que s'han proposat de salvar les belleses que els homes, pel motiu que sigui, deixen enrunar o deixen que gent més aprofitada se les emporti en profit propi.

El nostre GRUP EXCURSIONISTA s'ha fet soci dels *Amics de l'Art Vell*; en cap cosa no podia esmerçar millor els pocs diners que hi destini. Però no n'hi ha prou amb això: qui no sigui amic de l'art vell—per temperament, per irresistible inclinació—no pot dir-se dignament excursionista: amic de l'art vell, amic de l'art nou i amic de totes les arts i de totes les belleses. L'excursionista deu amar totes les coses i deu vetllar per llur conservació: amb els seus diners, amb la seva intel·ligència, amb el seu amor i fins amb les seves ungles, si cal.

A. SABATER I MUR

BIBLIOTECA

OBRES REBUDES

Juventud.—Collecció de cants escolars i religiosos. Lletra de Salor i música de Josep M.ª Pla.

Veus aquí un Recull de Cançons que és doblement interessant, tant pel valor intrínsec de la música i la lletra com per la noble finalitat que vénen a acomplir els autors en aportar amb llur talent i bella inspiració, un gènere que rarament es manifesta amb la dignitat deguda.

Sovint veiem com en vetllades dites educatives o recreatives, en festes de col·legis i altres diversos actes similars, sembla que el bon gust en sigui foragitat i que es consideri incompatible el sentiment i la bona inspiració amb el caràcter senzill d'aquests actes. Per això cal celebrar l'aparició d'aquest Recull de Cançons puix que ell ve a satisfer aquesta delicada missió de fer que els organitzadors de vetllades i festes escolars no es trobin mancats d'obres que ofereixin, com les del mestre Pla, la garantia de bon gust i del seu valer artístic. Els seus autors han estat encertadíssims en escollir els temes i també ho han estat en la forma amb què han sabut resoldre les cançons.

Solament en un aspecte creiem que no han estat encertats, aspecte que no té res a veure amb el valor artístic de les cançons, però sí en la finalitat que tota obra de divulgació ha de procurar d'aconseguir, i és que l'original castellà no hagi estat acompanyat d'una traducció catalana, essent l'obra d'autors catalans i editada a la nostra terra, on és tan estès el sentiment de cantar i on, de fa algun temps tant s'ha intensificat en l'importantíssim sector escolar.

Per això ens atrevim a pregar-los que en successives edicions no deixin de tenir en compte la nostra sincera observació i que no

vulguin persistir en aquest oblit que suarà han sofert.

Ara cal parlar, encara que sigui en un sentit general, dels mèrits d'aquest Recull. Coneixiem Josep M. Pla com a ben inspirat compositor en altres obres de diferent gènere i ara ens hem de felicitar d'haver-nos trobat amb aquesta collecció de cançons, puix que s'ha revelat en una nova modalitat ben interessant.

Totes les cançons posseeixen la justa senzillesa, tan convenient, quan són destinades, com les del Recull *Juventud*, als infants escolars. Espontànies i fresques, de ben inspirada melodia, totes aquestes cançons són d'aquelles que els que les aprenen no les oblidem mai més i que, de cantar-les, no en senten en cap moment la més mínima fatiga, puix que llur estudi els ha d'ésser com el joc més plaent.

En les deu cançons que formen aquesta collecció hi ha els diversos gèneres que poden convenir als directors de col·legis per als actes de diferent caient que els convingui d'organitzar, en la seguretat que trobaran en totes elles la millor garantia de bon gust i distinció, condicions aquestes que no sovintegen en moltes colleccions de cants dits escolars.

És per totes aquestes consideracions que ens atrevim a recomanar que per part de qui hi sigui indicat, es procuri que el públic pugui fer aviat coneixença amb les cançons del poeta Salor i el mestre Pla, en la confiança que en sentiran grat i al mateix temps servirà a aquests distingits autors perquè sentin l'estímul de prosseguir aquesta lloable tasca tan felicitant iniciada.

J. B.

Aquest nombre de REVISTA ha estat sotmès a la censura governativa

SECCIÓ OFICIAL

L'HOMENATGE AL MESTRE FRANCESC PUJOL. — Amb una gran brillantor foren celebrats el dia 7 de desembre prop passat els actes amb què els Orfeons de Catalunya homenatjaren el mestre Francesc Pujol, sots-director de l'*Orfeó Català*. A la tarda tingué lloc el concert d'obres de l'homenatjat, i anà a càrrec de la *Cobla Barcelona*, les cantatrius Andreua Fornells i Mercè Plantada, acompanyades pel mestre Gibert i Camins, i l'*Orfeó Català*, dirigit pel mestre Millet. Abans d'ésser executada l'última obra del programa, el mestre Balcells, en nom de la Comissió organitzadora i dels Orfeons de Catalunya, féu l'ofrena de l'homenatge al mestre Pujol, el qual l'agraí pregonament emocionat. Al vespre, a l'Hotel Orient, tingué lloc l'àpat a honor de l'homenatjat, al qual assistiren unes dues-centes persones.

L'oferí el mestre Llongueres, i després parlaren els mestres Millet, Vives, el president de l'*Orfeó Català* senyor Joaquim Cabot i d'altres, i finalitzà l'acte amb uns breus mots de regreiciament del mestre Pujol. Tant al concert de la tarda com a l'àpat, en els quals actes regnà un gran entusiasme, veiérem representacions de tots els Orfeons de Barcelona i de fora. Representaven el nostre, a més del mestre Balcells, una delegació de la Junta directiva. El mes entrant publicarem el bell parlament d'ofrena del nostre mestre, el qual treball, per la seva llargada, no cap en el present nombre.

* * *

NOCES DE DIAMANT DELS LLUÏSOS DE GRÀCIA. — El mes de novembre darrer, una representació del nostre ORFEÓ assistí a la bella festa del repartiment de premis del certamen literari-musical que, amb motiu de commemorar les seves nocces de diamant, organitzà la Cort Angélica dels Lluïsos de Gràcia, l'estimada entitat veïna.—El nostre mestre Balcells formava part del Jurat musical. — Guanyà el premi ofert per

L'ORFEÓ GRACIENC la collecció de dues cançons a dues veus blanques amb acompanyament de piano, originals del mestre Josep Marimon, director de l'*Orfeó El Roser*, el qual ens plau de felicitar d'aquestes planes estant, així com tots els altres premiats i els organitzadors del certamen, digne de l'esdeveniment que commemoren.

* * *

L'ACTE INAUGURAL DE PALESTRA

La nostra entitat s'ha adherit a les festes inaugurals de *Palestra* i ha estat representada per nombrosos socis a l'acte inaugural celebrat al Palau de la Música Catalana el dia 30 de novembre prop passat.

* * *

CENS CORPORATIU. — La Junta directiva ha fet les gestions necessàries sollicitant la inscripció de la nostra entitat al Cens corporatiu per al nomenament de compromissaris per a l'elecció de regidors, segons l'Estatut Municipal vigent.

* * *

EL NOSTRE PESSEBRE. — A iniciativa d'alguns consocis, enguany comptem amb la novetat d'un artístic pessebre, instal·lat al pati del nostre estatge, que atrau l'atenció dels infants, i constitueix una nota tradicional, que no dubtem que serà rebuda amb simpatia. Tots els socis són convidats a visitar-lo.

* * *

EL PESSEBRE DE MONTJUÏC. — Quan els nostres lectors hauran esment d'aquestes ratlles, el nostre ORFEÓ, amb una nodrida orquestra i dirigit el conjunt pel mestre Lamote de Grignon, hauran donat una audició de l'oratori *La Nit de Nadal*, del propi mestre Lamote, formant part de les diverses festes organitzades amb motiu del grandios Pessebre

aixecat al Poble Espanyol per la Junta de Museus de Barcelona. El mes entrant en donarem compte.

* * *

LA MORT DEL MESTRE GÜELL. — El mes passat de novembre, dos dies després d'haver dirigit el concert de l'Associació de Tàrraga, en què prengué part la nostra orfeonista Rosa Balcells, amb un recital d'arpa, morí el nostre estimat amic i director de l'Orfeó *Nova Tàrraga*, colpit per una malaltia sobtada. — Rebuda amb retard aquesta trista nova, no poguérem assistir personalment a l'enterrament del venerable amic, com hauria estat el nostre desig. Tanmateix, poguérem aconseguir que una corona del nostre ORFEÓ acompanyés les seves despulles, i al seu temps trametérem el nostre condol a la família del finat i a la Junta de l'Orfeó

Nova Tàrraga; condol que reiterem d'ací estant. — Havíem demanat un article al mestre Balcells, parlant del mestre Güell; però com que *Crònica Targarina* ja li n'ha publicat un de molt escaient i hauria hagut de repetir els mateixos conceptes, ens plau de reproduir-lo en un altre lloc del present nombre.

* * *

El GRUP SARDANISTA organitza per a la diada de Sant Josep d'enguany, un concurs infantil de sardanistes, en el qual podran prendre part nens i nenes, indistintament, fins a dotze anys. En els nombres vinents d'aquesta Revista donarem més detalls. N'avancem, però, la nova, per donar més temps a la preparació dels petits dansaires, els quals, si ho desitgen, podran passar cada dissabte feiner, de 6 a 8 de la vetlla, pel nostre estatge, on hi haurà un curset d'ensenyament.

NECROLÒGICA

El dia 4 de novembre, víctima d'una ràpida malaltia, deixà d'existir el nostre consoci Domènec Montfort, soci fundador dels procedents de La Granada, que sempre havia pres part activa en la vida de la nostra entitat i que pel seu caràcter bondadós, la rectitud del seu esperit i la fermesa de les seves conviccions, havia merescut l'amistat i la simpatia de tots els que el tractaven. En aquests darrers temps l'estat delicat de la seva salut no li permetia de fer vida activa ni freqüentar tan sovint com abans l'ORFEÓ, però sempre l'havíem tingut al nostre costat en els moments decisius i no ens havia mancat mai el seu consell ni la seva opinió.

L'acte de l'enterrament demostrà la simpatia de què gaudia el finat. Nombrosos socis i una representació de la Junta directiva l'acompanyaren fins a la seva darrera estada.

La Revista, en donar compte d'aquesta sensible pèrdua als seus lectors, reitera a la seva família el testimoni del nostre sentit condol.

També el mes de novembre morí, després d'una llarga i dolorosa malaltia, el nostre antic consoci Francesc Aresté, ben addicte a l'ORFEÓ i a les nostres coses. Era un hàbil i expert copista de música i les nombroses còpies que a l'ORFEÓ es conserven d'ell seran per als qui el coneguérem un record de la seva vida modesta i dissortada. Rebi la seva mare i la família tota l'expressió del nostre condol.

* * *

Del mes passat havem de lamentar també la pèrdua del soci protector, Antoni Colomer i Tutau, persona ben coneguda i estimada al nostre ORFEÓ, on comptava amb nombrosos amics. — Rebi la seva distingida família el testimoni del nostre condol.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

CASA ROSELL

Saldos en teixits, estampats,
llanes i sedes de totes classes
TROSSOS A PES

Plaça Rius i Taulet, 7 - Telèfon 70583 - BARCELONA

JOSEP BALCELLS

MECANIC

||
Arranjament de mà-
quines de cosir de
totes les marques

||
Guilleries, 24, 1.^a
BARCELONA - G.

“ V E S T A ”

LA MILLOR MAQUINA DE TOTES

DISPONIBLE

Sastreria

La Campana

de

Tomàs Sans Quintana

Immillorables novetats de la temporada
Extens assortiment d'abrics confeccionats

Plaça Rius i Taulet, 19
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

VILA

SASTRE

DE

L'HOMME CHIC

ELEGANTS

MODELS

L'ESTISORA

Salmeron, 89 :: BARCELONA-G.

CASA REVILLA

CONFECCIONS PER A
SENYORA I NENS

PERFUMERIA I ARTI-
CLES DE TOCADOR

VESTITS I ARTICLES
PER ABANY-MERCERIA
VENTALLS

*

ASTÚRIES, 65 (PLAÇA DIAMANT)

TELÈFON 78537

BARCELONA - G.

ASSEGURANCES

VIDA ACCIDENTS INCENDIS

*

Servei consultiu; gestió
sinistres gratuït per a

tots els Socis de

L'ORFEÓ GRACIENC

*

FERRAN D'AZPIAZU

*

ASTÚRIES, 10, 2ª GRÀCIA

GRAMOLES - DISCS

LA VOZ DE SU AMO - REGAL - ODEON - PARLOPHON

AUDICIÓ I VENDA

RAFAEL CASANOVAS

TELÈFON 77835

Menéndez Pelayo, 113

:::

:::

BARCELONA-G.

Actes que l'ORFEÓ GRACIENC celebrarà durant el mes de gener

DIA 1, diada de Cap d'any

Tarda. Concert al nostre estatge, organitzat pels Antics Alumnes de l'Escola de Sant Joan de Gràcia, a profit de les noves classes, recentment construïdes. Hi prendran part Rosa Mas, violinista, la cobla «Barcelona-Albert Martí» i l'ORFEÓ GRACIENC.

DIA 4

GRUP DE FESTES. Tarda. La comèdia en tres actes, original d'Alexandre P. Maristany, *El casament de la nena*; *Gente bien*, comèdia en un acte, de Santiago Rossinyol.

DIA 6, festa de Reis

Tarda. Festa infantil amb repartiment de joguines a la mainada.

DIA 9

L'ORFEÓ GRACIENC prendrà part en el festival a profit de l'Associació benèfica «L'Atlàntida», al Coliseu Pompeia.

DIA 11

GRUP DE FESTES. Tarda. comèdia en tres actes de Conrad Colomer *La parentela*; *La Baldirona*, sàinet en un acte, d'Àngel Guimerà.

GRUP SARDANISTA. Nit. Audició de Sardanes. Cobla «Barcelona-Albert Martí.»

DIA 18

GRUP DE FESTES. Tarda. El drama en tres actes original d'Àngel Guimerà, *L'ànima és meva*; *Amor en flor*, comèdia en un acte de Marian Amat.

DIA 25

Tarda. Concert per l'Orquestra "da Camera" Ardèvol. Obres de Bantock, Pahissa, Ardèvol i Smetana.

GRUP SARDANISTA. Nit. Audició de Sardanes. Cobla «Barcelona».

DIA 31

Vespre. Reunió general ordinària de socis.

GRUP EXCURSIONISTA

Al tauler d'anuncis del GRUP hi haurà indicats els actes i sortides a realitzar durant el mes, i que els interessats són pregats de consultar.

AROLAS
impressor

Pl. Rius i
Taubert, 17

Tel. 75345
Barcelona